

facebook <https://www.facebook.com/theDveP>

Blog 18: Wil de papa of mama van Tijd hem ophalen bij de balie alstublieft?

Je vergeet nog wel eens wat met een gezin als dat van ons. Je bent nog wel eens iets kwijt, je zoekt van alles, je vind ook wel ook wel het een en ander, maar voornamelijk vergeet je wel iets. Niet heel onlogisch, wel rot. Zoveel voorbereidingen, zoveel vooraf plannen, zoveel om aan te denken, zo vol zit je hoofd. Alles zit erin, overal aan gedacht en nog vergeet je het. Mijn geheugen is lek, net een vergiet. Ik stop er wat in en aan alle kanten sijpelt er wat uit. Ik ga boodschappen doen, schrijf alles op een briefje, ga naar de winkel, briefje thuis. Werkt dus niet. Dan maar een notitie in mijn telefoon, maar dan moet je het wel opslaan. Kar vol boodschappen, portemonnee thuis. Hoeveel monsters had ik ook alweer mee? Rani, met zn hoevelen we nu? Alleen ik papa. Oh ja, wist ik heus wel. Thuis hebben we een algemene naam als het tuig nodig is. We blèren één keer **MONSTEEEEERSSS** en de kudde komt. Werkt prima, totdat je er maar eentje nodig hebt. JoepRaniRama godallemachtig, jij, dingies, hoe heet je ookalweer...ik is Hira! Wist ik heus wel. Die zwangerschapshormonen zijn als een virus, besmettelijk als een gek. Vroeger was Miran nog wel eens de enige waarover we konden zeggen; ze is wel heel vergeetachtig hè. Maar nu lijkt het wel een competitie. Wie vergeet het meest? Op naar een park. Alles mee, kleding, handdoeken, luiers. Er is water dus het is fantastisch dat ik toch geen handdoeken mee heb. Dan maar afdrogen met die ene broekspijp die nog wel droog is. Plastic tas? Haha in de kofferbak. Sandalen? In die plastic tas. Nou ja, dan blote voeten. Familiefoto, mooi gelukt. Eerst een paar foto's van de monsters en na de foto's beseffen dat we Rohan ook nog hebben. Nou ja, dan straks nog maar eens. Uiteraard heb je dan een foto van allemaal inclusief huilend kind want die wilt per se niet naast iemand staan. Je ziet de foto, colbertje vergeten. Papa je zou blablabla nog maken, vergeten. Papa je zou dit nog doen, vergeten. Koffie, vergeten. In de auto en Hira staat nog te wachten, vergeten. Een feestje, cadeau vergeten. Sigaretten op, snel naar de winkel. Halverwege tot de conclusie komen dat je over straat loopt, door de regen, op je stormtrooper pantoffels. Schoenen vergeten. Papa, wc papier is op, vergeten maar ik heb wel tandpasta gekocht. Soms lijkt mn geheugen volledig zijn eigen plan te trekken. Het hoeft vaak maar drie dingen te onthouden, maar waarom heeft het zo'n koelkast effect. Weet je wel, je hebt zin in wat lekkers, opent de koelkast, staart in de diepte, wat ging je doen? Deur dicht, oh ja! Deur open,

uuuuhmmm. Weet je laat maar, zitten, ohjaaahh. Deur weer open, huissleutels naast de kaas leggen, koffie aan, deur dicht, weglopen, godmiljaar mn melk. Waar is de melk? Niet in de koelkast, wel mn huissleutels, huh?? Sleutels in het kastje, die reep chocola uit het kastje, in de voorraadkast, daar vind je je jas, jas aan de kapstok waar je je boodschappentas aan vind. Maar nog steeds geen melk. De dag gaat zo door en tussendoor vergeet je nog wel eens een naam, een kind mee te nemen, brood te maken enzovoort. Wanneer de monsters liggen, ik rustig op de bank zit, de melk naast de tv zie staan, een slokje whisky neem, weet ik ineens wat ik eigenlijk altijd vergeet. De tijd. Het is een kwalijk iets om te vergeten vind ik. We hebben een groot gezin, we zijn een hecht gezin, voor iedereen tijd, iedereen is belangrijk, maar nog vergeet ik de tijd. Niet hoe laat het is, of een specifiek tijdstip, ik vergeet soms te genieten. In alle haast, in alle bezigheden, in alle drukte, improvisatie, planning, dingen vergeet ik nog wel eens te genieten van het moment. Ik weet met mij, nog tientallen anderen, maar ik vergeet het zelf. Er zitten dan wel 24 uur in een dag, maar slechts een deel daarvan ben je actief bezig met de monsters. Zij zullen er niets van merken, want als bezig ben met ze, ben ik ook echt dáár. Maar toch, waarom heb ik elke avond het gevoel dat ik iets gemist heb. Morgen gaan mijn monsters weer naar Den Haag, na 3 weken hier, toch heb ik het gevoel dat ze hier net zijn. Leven we te gehaast of komen we echt tijd tekort. Doe ik teveel tegelijk of is er gewoon zo weinig tijd. Ben ik te druk of haalt de tijd ons gewoon in. Ik weet het niet. Wat ik wel weet ik dat ik alles doe om tijd te laten tellen en soms zou ik willen dat ik hem kan stoppen, gewoon om even stil te staan bij hoe gelukkig ik ben. Even tijd om te kijken naar ons gezin. Gekke tijd, van alles wat je vergeet, is tijd het belangrijkste wat we vergeten. Ook wanneer we aan alles denken, vergeten we hem nog. We beloven onszelf elke avond weer dat het morgen beter gaat, maar morgenavond weer, en die avond daarna. Een oplossing is er niet vrees ik, maar mijn tijd tikt en telt wel. Gekke tijd.